

Stuurvrouwen staan hun mannetje
**GENIETEN VAN
DE GOLVEN**

Niet alleen in Nederland is er een groot gebrek aan vrouwen in de scheepvaart. Van alle zeelieden ter wereld is zelfs ruim 98 procent man! Toch vond GOOISCH drie 'stuurvrouwen', die elke dag weer genieten van de golven. "Ik zou nooit met alleen maar vrouwen kunnen werken." TEKST: CLAIRE VAN BAVEL

BINNENVAARTSCHIPPER EN VLOGGER LIANA ENGIBARJAN (27) IS EEN SCHIPPER IN HART EN NIEREN.

'DEZE BAAN
IS GOED TE
COMBINEREN
MET HET
MOEDER-
SCHAP'

Liana kan zich nog goed herinneren dat ze als jong meisje een keer een rondleiding kreeg op een groot binnenvaartschip. "Wow, dat is echt bizar groot, dacht ik bij mijzelf. Ik had er niet eens bij stilgestaan dat je daar je beroep van kon maken. Een jongen van de scouting, waar ik ook op zat, ging vervolgens de opleiding 'Kapitein Binnenvaart' volgen en hij nam een keer boeken mee. Ik bladerde erdoorheen en was eigenlijk meteen enthousiast." Liana was zeventien jaar toen ze startte met de opleiding. Ze zat met drie andere meiden in de klas, waarvan één na het eerste jaar al afviel en de andere twee na hun opleiding niet verder zijn gegaan in de scheepvaart. Tijdens haar studie wilde Liana dolgraag op zichzelf wonen en samen met haar ouders vond ze een leuk huurhuisje. "Ik moest dan wel gaan werken van mijn ouders, dus nam ik een bijbaantje aan op de Waterbus, als matroos. De Waterbus is de veerdienst in regio Rotterdam en Dordrecht. Ik vond het geweldig en na mijn studie ben ik hier blijven plakken. Als ze mensen te kort kwamen, belden ze mij altijd op. De scheepvaartwereld is heel erg klein, zeker als je een vrouw bent." Na een aantal jaar nam Liana een vaste baan bij de Waterbus, maar onlangs nam ze toch ontslag. Ze vaart soms nog, maar haar passie voor de binnenvaart zet ze nu vooral anders in. Ze geeft

voorlichtingen op scholen over de binnenvaart, vertegenwoordigt de scheepvaart op bijeenkomsten op het gebied van innovatie en vlogt. Met dit laatste begon ze naar aanleiding van de grote hoeveelheid vragen die ze kreeg over haar werk.

NAAMSBEKENDHEID

"Ik had op LinkedIn een korte blog geschreven over mijn werk en daarna drie vlogs gemaakt. Het is misschien een uit de hand gelopen hobby, maar ik vind het erg leuk en het is ook nog eens voor een goed doel. Het is voor de binnenvaart belangrijk dat er meer naamsbekendheid wordt gecreëerd, omdat we een groot personeelstekort hebben. Ik probeer echt te laten zien hoe belangrijk de binnenvaart voor Nederland is. Om dit te kunnen blijven doen, heb ik sponsors nodig." De passie voor de binnenvaart zit diep, merken we. Liana vertelt ons dat werken in de scheepvaart veel vrijheid en variatie brengt. "Elke dag is anders. Hoewel er weinig vrouwen in de binnenvaart werken, is dit juist een baan die bijvoorbeeld goed kan combineren met moederschap. Bij de Waterbus kan je ook een paar uurtjes per dag werken. Gelukkig zijn er wel steeds meer vrouwen die in de binnenvaart komen werken."

'MANNEN ZIJN DIRECTER EN DRAAIEN ER MINDER OMHEEN'

DUURZAME SCHEEPVAART

De natuur verandert. Gelukkig raken we steeds meer bewust van de invloed die wij hebben op het milieu en proberen we dit te veranderen. Ook binnen de scheepvaart is dit het geval. Liana vertelt ons dat duurzaamheid een steeds grotere rol speelt en dat er veel innovatieve projecten worden gestart. Een mooi voorbeeld is 'The Goodshipping Program', een duurzaam initiatief van twee jonge vrouwen, Astrid Sonneveld en Isabel Welten. Zeecontainerschepen hebben een flinke CO2-uitstoot. The Goodshipping Program biedt bedrijven de mogelijkheid om producten op een duurzame manier te verschepen, onder andere met milieuvriendelijker brandstof.

DYMPHINA JOOREN (51) IS DIRECTEUR VAN JOOREN SCHEEPSSCHROEVEN BV. RUIM TWINTIG JAAR GELEDEN NAM ZIJ DE LEIDING VAN HET FAMILIEBEDRIJF OVER.

Vanaf de oprichting in 1959 werd het bedrijf gerund door mannen: haar overgrootvader, grootvader en vader hebben allen aan het roer gestaan. "Het was eigenlijk helemaal niet de bedoeling dat ik bij het familiebedrijf zou gaan werken. Het is echt een mannenwereld en toen ik klein was, in de jaren zeventig, was het natuurlijk heel normaal dat de vrouwen thuis bleven." Toch was Dymphina van jongs af al te vinden in het bedrijf. "Mijn moeder liep rond lunchtijd altijd met de kinderwagen naar het kantoor en dan lunchten we als familie samen. Op latere leeftijd nam mijn vader mij in de winter mee naar de havens. Hier liggen dan de pleziervaarttuigen zoals kleine jachtjes op de kant. Ik was een tener meisje en kon makkelijk door de spijlen van het hek heen. Ik kreeg dan een grote rol met felgekleurde stickers mee, met daarop 'Pas op! Uw schroef is stuk! Laat hem maken bij Jooren Scheepsschroeven'. Ik leerde dus op jonge leeftijd al kapotte schroeven herkennen. Voor mij was het echt een feestje; achteraf gingen we altijd tosti's eten of warme chocolademelk drinken."

Ook op latere leeftijd was Dymphina veel te vinden op de zaak. Als pubermeisje racete ze na school naar de werf om haar opa te helpen bij het warm maken van schroeven. Dymphina: "Ik moest dan hamers vasthouden tijdens het richten, of draden aan elkaar lassen." Tijdens haar studie tot schoonheidsspecialiste was Dymphina minder vaak aanwezig. Ze maakte plannen om haar eigen schoonheidssalon te openen in Parijs, al is die er nooit gekomen.

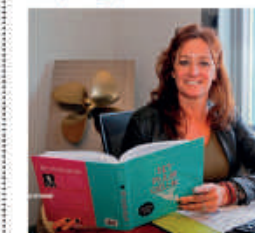
VIER GENERATIES

In 1992, toen Dymphina 25 jaar was, keerde haar vader zich tot haar en haar man John. "Hij vroeg mijn man om toe te treden tot het familiebedrijf. Mijn vader vond het zo zwaar en had zelfs al gezocht naar kopers voor het bedrijf. Samen met mijn broer hebben we toen toch besloten om het familiebedrijf voort te zetten. Ik deed toen alweer licht administratief werk voor het bedrijf en kende het personeel door en door. Er zat een dame op kantoor die daar totaal niet de capaciteiten voor had en ik dacht bij mijzelf; 'als zij voor mijn boterham moet gaan zorgen, dan gaat dat 'm niet worden.' In goed overleg heeft mijn vader haar ontslagen en ben ik het kantoor gaan runnen, terwijl mijn broer en man in de fabriek werken." Sinds de overname is Jooren Scheepsschroeven flink gegroeid en in 1999 werd Dymphina directeur. "Mijn filosofie heeft de overhand, ik heb zeker de broek aan. Ik streef niet naar verbreding, maar naar verdieping. We hebben ons gespecialiseerd in de schroef zelf en kijken altijd naar mogelijkheden om meer rendement eruit te halen. Is de schroef echt kapot of is de schroef te dun? Doordat de schroef dag in, dag uit ruim 400 keer per minuut ronddraait, slijt deze aan een kant. Wij repareren dat dan weer."

Dymphina vindt het heerlijk om als vrouw in een mannenwereld te werken. "Ik bedoel het niet verkeerd, maar je hebt gewoon minder gezeur. Mannen zijn directer en draaien er minder omheen. Ik zou niet met alleen maar vrouwen kunnen werken." Inmiddels is Dymphina op zoek gegaan naar opvolging. "Op een gegeven moment zullen we de zaak verkopen. Na al die jaren in ons familiebedrijf kan ik wel zeggen dat het fijn is dat je samen aan het bedrijf kan werken. Doordat we elkaar in onze waarde laten, hebben we vrijwel geen ongenoegen gehad. Dat heeft voor een zeer stabiele basis gezorgd en die stabiliteit wil ik de komende jaren zeker nog voort zetten."

EET PUUR GELUK

In 2007 kreeg Dymphina een burn-out. Door de huisarts werd ze doorverwezen naar de psychiater en voordat ze er erg in had, werd ze naar huis gestuurd met een doosje slaappillen. Dit was niet wat Dymphina wilde, dus ging ze op zoek naar een alternatief. Een orthomoleculair arts stelde vast dat zij een tekort heeft opgebouwd aan de neurotransmitters serotonine en dopamine; de gelukshormonen. Door veel zelfstudie kwam Dymphina erachter dat het serotonine- en dopaminegehalte in haar hersenen op een natuurlijke wijze kan worden verhoogd door bepaalde eiwitten in recepten te verwerken. Maar liefst 52 weken lang kookte ze elke dag haar eigen geluk stimulerende recepten en met resultaat, want een jaar later zijn haar gelukshormonen weer op peil. De recepten zijn gebundeld in een mooi kookboek, *Eet puur geluk*. Meer informatie vind je op eetpuurgeluk.nl.

NATHALIE D'ALESSANDRO (48) IS EIGENAAR VAN SWS SAILING. MET HAAR EIGEN ZEILJACHT ORGANISEERT ZE KLEINSCHALIGE BOOTREIZEN.

'REGELMATIG VAREN BN'ERS MEE OP MIJN CRUISES'

Nathalie heeft Toerisme gestudeerd en kreeg op haar tweeëntwintigste een vaste baan bij een zeilcruiseorganisatie. Na een uitstapje naar de uitzendbranche belde haar oude baas of ze hem wilde helpen bij het opzetten van een nieuw bedrijf. "Ik runde vanuit Nederland de zaak, terwijl hij in Turkije de schepen had. Toen de crisis kwam, werd ik helaas ontslagen. Mijn man zei meteen: 'Waarom begin je niet voor jezelf?' Ik vond het wel spannend, want het is anders dan iedere maand je salaris ontvangen. Uiteindelijk heb ik middenin de crisis die stap toch durven nemen."

EIGEN CRUISESCHIP

Met SWS Sailing organiseert Nathalie 'blue cruises', dat zijn kleinschalige bootreizen. In de beginjaren huurde ze schepen, een kostbare zaak. Na twee jaar merkte ze dat het erg goed ging en dat ze de reizen makkelijk volgeboekt kreeg. Nathalie: "Ik kocht een eigen zeiljacht, maar dat betekende dat ik in Turkije ook een bedrijf moest oprichten en bemanning aannemen. Een kapitein, een kok, matrozen... Het was veel werk, maar je kan wel je eigen team samenstellen, dat aansluit bij jouw visie." Met haar eigen schip zette Nathalie een nieuw concept in de markt, de Comfort Blue Cruise. Het sloeg meteen

aan en in het eerste jaar wonnen ze zelfs al een Zoover Gold Award. Deze cruise is bedoeld voor levensgenieters vanaf ongeveer 35 jaar oud; meestal zonder kinderen aan boord. "We varen langs de Turkse kust of de Griekse eilanden. Er is plek voor maximaal twaalf personen. Ik woon zelf in Hoogland en heb veel gasten uit 't Gooi. Ook varen er regelmatig BN'ers mee, omdat de Comfort Blue Cruise zo anoniem en intiem is. De sfeer is ontspannen: zonnen op de parelwitte loungebedden, dineren op het achterdek." Nathalie vaart regelmatig zelf mee om de kwaliteit te waarborgen. Voor haar was het vooral moeilijk om als vrouw het team aan te sturen, vanwege de hiërarchie in de Turkse cultuur. "Als vrouw is het lastig rechtstreekse opdrachten aan de bemanning te geven. Met deze ervaring heb ik mijn man gevraagd de leiding in Turkije op zich te nemen en hij zorgt sindsdien dat het aldaar perfect verloopt."

Nathalie organiseert tegenwoordig de blue cruises ook in andere landen. "Van bruiloften tot het vieren van een verjaardag of jubileum en speciale themavakanties. Ik vind het leuk om bijzondere reizen te ontwikkelen voor onze gasten. Mijn missie is om iedereen in Nederland een blue cruise te laten beleven, een vorm van vakantie-ieren die nog lang niet bij iedereen bekend is." 🌊

